

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **K. W.** oskarżonej z art. 190 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2023 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.
wniosku obrońcy oskarżonej
w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z 13 kwietnia 2023 r. sygn. V Ka 166/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni
z 10 listopada 2022 r. sygn. II K 466/21,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku wobec K. W..**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gdyni wyrokiem z 10 listopada 2022 r. sygn. II K 466/21, na mocy art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., umorzył postępowanie wobec K. W. oskarżonej o to, że w okresie od 29 listopada do 12 grudnia 2019 r. w nieustalonym miejscu z kont o nazwach „[...]” i „[...]” za ich pośrednictwem na portalach społecznościowych www.f.com oraz www.i.com groziła A. D. pozbawieniem życia lub zdrowia przez przeprowadzanie ataku o charakterze terrorystycznym na jego osobę, co wzbudziło w nim uzasadnioną obawę, że groźba zostanie spełniona, to jest czynu zabronionego z art. 190 § 1 k.k., uznając iż czynu tego dopuściła się, mając zniesioną całkowicie zdolność

rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (pkt I wyroku) oraz orzekł wobec niej na mocy art. 93b § 1 k.k., art. 93c pkt 1 k.k., art. 93g § 1 k.k. środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym (pkt II wyroku), a nadto na mocy art. 93a § 2 k.k. w zw. z art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec niej także zakaz zbliżania się do A. D. na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesiąt) metrów i kontaktowania się z nim bezpośrednio lub pośrednio, w tym za pomocą portali społecznościowych na okres 10 (dziesięciu) lat (pkt III wyroku).

Na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z 13 kwietnia 2023 r. sygn. V Ka 166/23, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w miejsce środka zabezpieczającego orzeczonego w punkcie II. sentencji zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 93a § 1 pkt 2 k. k. w zw. z art. 93b § 1 k. k. w zw. z art. 93c pkt 1 k. k. w zw. z art. 93d § 1 k. k. w zw. z art. 93f § 1 k. k., orzekł wobec K. W. środek zabezpieczający w postaci terapii (pkt I wyroku), w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II wyroku).

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca oskarżonej, zarzucając zaskarżonemu rozstrzygnięciu rażące naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 190 § 1 k.k. (pkt 1 kasacji)
- art. 93a § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 93b § 1 k.k. w zw. z art. 93c pkt 1 k.k. w zw. z art. 93d § 1 k.k. w zw. z art. 93f § 1 k.k. (pkt 2 kasacji),
- art. 5 ust. 1 lit a) w zw. z art. 6 ust. 1 i ust. 2 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych wolności (pkt 3 kasacji).

Ponadto obrońca w kasacji zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, wskazując, iż w jego ocenie istnieje prawdopodobieństwo uniewinnienia oskarżonej.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia okazał się bezzasadny.

Na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy ma możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje jednak przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając na uwadze zasadę wynikającą z art. 9 k.k.w. niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, nie ulega wątpliwości, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym, co ma związek z faktem, iż prawomocne wyroki sądowe korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*).

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd utrwalony w orzecznictwie, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. akt V KK 130/22; podobnie postanowienia SN: z 22 stycznia 2020 r. sygn. akt III KK 5/20; z 18 listopada 2003 r. sygn. akt IV KK 347/03]. Następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia. Sąd Najwyższy zauważa nadto, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna.

Analiza materiałów postępowania oraz uzasadnienia wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionych kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego

orzeczenia wobec oskarżonej. Nie oznacza to jednak, iżby procesowo niedopuszczalne było w przyszłości uznanie zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne. Niniejsze rozstrzygnięcie nie stanowi bowiem swobodnego prejurydykatu w postępowaniu kasacyjnym i w żaden sposób nie rzuca na kierunek rozstrzygnięcia odnośnie kasacji (postanowienie SN z 11 marca 2022 r. sygn. akt III KO 12/22).

Niezależnie od powyższego, co do okoliczności związanych z sytuacją zawodową oskarżonej, o której mowa w uzasadnieniu wniosku, w orzecznictwie Sądu Najwyższego niejednokrotnie już podkreślano, że wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia nie może znaleźć zastosowania, gdy jako jego przesłanki wskazywane są okoliczności dotyczące sytuacji osobistej strony (np. stan zdrowia), rodzinnej (obowiązek utrzymania rodziny), czy majątkowej (zapewnienie sobie lub rodzinie środków utrzymania), albowiem te okoliczności mogą być powołane we wniosku o odroczenie wykonania kary lub zarządzenie przerwy w odbywaniu kary (zob.: postanowienie SN z 14 czerwca 2023 r. sygn. akt I KK 101/23 i cyt. tam orzecznictwo). W realiach niniejszej sprawy – orzeczonych środków zabezpieczających.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

(B.B.)

[ms]